ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 25ης Μαρτίου 2021 *[i]

«Προδικαστική παραπομπή – Εφαρμοστέο δίκαιο – Κανονισμός (ΕΚ) 864/2007 και κανονισμός (ΕΚ) 593/2008 – Χρονικό πεδίο εφαρμογής – Αναρμοδιότητα του Δικαστηρίου – Άρθρο 94 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου – Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις – Κανονισμός (ΕΕ) 1215/2012 – Άρθρο 1, παράγραφος 1 – Καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής – Έννοια του όρου "αστικές και εμπορικές υποθέσεις" – Άρθρο 7, σημείο 1 – Έννοιες των όρων "διαφορές εκ συμβάσεως" και "παροχή υπηρεσιών" – Άρθρο 24, σημείο 1 – Έννοια του όρου "μισθώσεις ακινήτων" – Κανονισμός (ΕΚ) 1393/2007 – Επίδοση και κοινοποίηση δικαστικών και εξωδίκων πράξεων – Συμβολαιογράφοι ενεργούντες στο πλαίσιο διαδικασιών αναγκαστικής εκτελέσεως – Διαδικασία για την είσπραξη ημερησίου εισιτηρίου σταθμεύσεως οχήματος σε θέση σταθμεύσεως επί δημοσίας οδού»

Στην υπόθεση C-307/19,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Visoki trgovački sud (ανώτερο εμποροδικείο, Κροατία) με απόφαση της 26ης Μαρτίου 2019, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 11 Απριλίου 2019, στο πλαίσιο της δίκης

Obala i lučice d.o.o.

κατά

NLB Leasing d.o.o.,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J.-C. Bonichot, πρόεδρο τμήματος, L. Bay Larsen, C. Toader (εισηγήτρια), M. Safjan και N. Jääskinen, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Bobek

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– η Obala i lučice d.o.o., εκπροσωπούμενη από τον M. Kuzmanović, odvjetnik,

* Γλώσσα διαδικασίας: η κροατική.

[i] — Στις σκέψεις 78 και 79 της παρούσας απόφασης επήλθε τροποποίηση γλωσσικής φύσεως μετά την ανάρτηση του κειμένου στην ψηφιακή Συλλογή.

– η Κροατική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την G. Vidović Mesarek,

– η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους J. Möller, R. Kanitz, M. Hellmann και E. Lankenau,

– η Σλοβενική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την J. Morela,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους M. Wilderspin και M. Mataija,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 26ης Νοεμβρίου 2020,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 56 ΣΛΕΕ, του άρθρου 4, παράγραφος 1, του άρθρου 10, παράγραφος 1, του άρθρου 11, παράγραφος 1, και του άρθρου 12, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 864/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 2007, για το εφαρμοστέο δίκαιο στις εξωσυμβατικές ενοχές («Ρώμη ΙΙ») (ΕΕ 2007, L 199, σ. 40, στο εξής: κανονισμός Ρώμη ΙΙ), του κανονισμού (ΕΚ) 1393/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Νοεμβρίου 2007, περί επιδόσεως και κοινοποιήσεως στα κράτη μέλη δικαστικών και εξωδίκων πράξεων σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις («επίδοση ή κοινοποίηση πράξεων») και κατάργησης του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1348/2000 του Συμβουλίου (ΕΕ 2007, L 324, σ. 79), του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχεία β′ και γ′, και παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 593/2008 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 17ης Ιουνίου 2008, για το εφαρμοστέο δίκαιο στις συμβατικές ενοχές (Ρώμη Ι) (ΕΕ 2008, L 177, σ. 6, και διορθωτικό ΕΕ 2009, L 309, σ. 87, στο εξής: κανονισμός Ρώμη Ι), καθώς και του άρθρου 7, σημεία 1 και 2, και του άρθρου 24, σημείο 1, του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2012, L 351, σ. 1).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ, αφενός, της Obala i lučice d.o.o. (στο εξής: Obala), εταιρίας με έδρα στην Κροατία, και, αφετέρου, της NLB Leasing d.o.o., εταιρίας εγκατεστημένης στη Σλοβενία, με αντικείμενο την είσπραξη τέλους σταθμεύσεως σε οριοθετημένη θέση σταθμεύσεως επί δημοσίας οδού.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Ο κανονισμός Ρώμη ΙΙ

3 Το άρθρο 31 του κανονισμού Ρώμη ΙΙ, με τίτλο «Χρονική εφαρμογή», ορίζει τα εξής:

«Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται στα ζημιογόνα γεγονότα που λαμβάνουν χώρα μετά την έναρξη της ισχύος του.»

Ο κανονισμός 1393/2007

4 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1393/2007, με τίτλο «Πεδίο εφαρμογής», ορίζει τα ακόλουθα:

«Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις όταν μια δικαστική ή εξώδικη πράξη πρέπει να διαβιβασθεί από ένα κράτος μέλος σε άλλο για να επιδοθεί ή να κοινοποιηθεί. Δεν εφαρμόζεται σε φορολογικές, τελωνειακές ή διοικητικές υποθέσεις ή όταν πρόκειται για την ευθύνη του κράτους για πράξεις ή παραλείψεις κατά την άσκηση δημόσιας εξουσίας (“acta iure imperii”).»

5 Το άρθρο 14 του εν λόγω κανονισμού, με τίτλο «Επίδοση ή κοινοποίηση ταχυδρομικώς», ορίζει τα εξής:

«Κάθε κράτος μέλος δύναται να επιδίδει ή να κοινοποιεί δικαστικές πράξεις απευθείας διά των ταχυδρομικών υπηρεσιών σε κατοίκους άλλου κράτους μέλους με συστημένη επιστολή με απόδειξη παραλαβής ή ισοδύναμο έγγραφο.»

6 Το άρθρο 16 του ως άνω κανονισμού, με τίτλο «Διαβίβαση», ορίζει τα εξής:

«Οι εξώδικες πράξεις μπορούν να διαβιβασθούν σε άλλο κράτος μέλος προς επίδοση ή κοινοποίηση βάσει του παρόντος κανονισμού.»

7 Ο κανονισμός 1393/2007, ο οποίος ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της κύριας δίκης, καταργήθηκε με τον κανονισμό (ΕΕ) 2020/1784 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Νοεμβρίου 2020, περί επιδόσεως και κοινοποιήσεως στα κράτη μέλη δικαστικών και εξωδίκων πράξεων σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις («επίδοση ή κοινοποίηση πράξεων») (ΕΕ 2020, L 405, σ. 40).

Ο κανονισμός Ρώμη Ι

8 Το άρθρο 28 του κανονισμού Ρώμη Ι, με τίτλο «Διαχρονική εφαρμογή», ορίζει τα ακόλουθα:

«Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται στις συμβάσεις που συνάπτονται μετά τις 17 Δεκεμβρίου 2009.»

Ο κανονισμός 1215/2012

9 Στις αιτιολογικές σκέψεις 10 και 15 του κανονισμού 1215/2012 εκτίθενται τα εξής:

«(10) Το πεδίο εφαρμογής του παρόντος κανονισμού πρέπει να καλύπτει όλες τις κύριες αστικές και εμπορικές υποθέσεις εκτός από κάποια σαφώς καθορισμένα ζητήματα […]

[…].

(15) Οι κανόνες περί διεθνούς δικαιοδοσίας θα πρέπει να παρουσιάζουν υψηλό βαθμό προβλεψιμότητας και να βασίζονται στην αρχή της γενικής δωσιδικίας της κατοικίας του εναγομένου. Η δωσιδικία αυτή θα πρέπει να ισχύει πάντοτε, εκτός από μερικές συγκεκριμένες περιπτώσεις όπου το επίδικο αντικείμενο ή η αυτονομία των διαδίκων δικαιολογεί άλλο συνδετικό στοιχείο. Η κατοικία των νομικών προσώπων πρέπει να καθορίζεται αυτοτελώς ώστε να αυξάνεται η διαφάνεια των κοινών κανόνων και να αποφεύγονται οι συγκρούσεις δικαιοδοσίας.»

10 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του ως άνω κανονισμού ορίζει τα εξής:

«Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, ανεξάρτητα από το είδος του δικαστηρίου. Δεν καλύπτει, ιδίως, φορολογικές, τελωνειακές ή διοικητικές υποθέσεις ή την ευθύνη κράτους για πράξεις ή παραλείψεις κατά την άσκηση της κρατικής εξουσίας (acta jure imperii).»

11 Το άρθρο 4, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού ορίζει τα εξής:

«Με την επιφύλαξη των διατάξεων του παρόντος κανονισμού, τα πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους στο έδαφος κράτους μέλους ενάγονται ενώπιον των δικαστηρίων αυτού του κράτους μέλους, ανεξάρτητα από την ιθαγένειά τους.»

12 Κατά το άρθρο 7, σημεία 1 και 2, του ίδιου κανονισμού:

«Πρόσωπο που έχει την κατοικία του σε κράτος μέλος μπορεί να εναχθεί σε άλλο κράτος μέλος:

1. α) ως προς διαφορές εκ συμβάσεως, ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου όπου εκπληρώθηκε ή οφείλει να εκπληρωθεί η [επίδικη] παροχή·

β) για τους σκοπούς της εφαρμογής της παρούσας διάταξης, και εφόσον δεν συμφωνήθηκε διαφορετικά, ο τόπος εκπλήρωσης της επίδικης παροχής είναι:

– εφόσον πρόκειται για πώληση εμπορευμάτων, ο τόπος του κράτους μέλους όπου, δυνάμει της σύμβασης, έγινε ή έπρεπε να γίνει η παράδοση των εμπορευμάτων,

– εφόσον πρόκειται για παροχή υπηρεσιών, ο τόπος του κράτους μέλους όπου, δυνάμει της σύμβασης, έγινε ή έπρεπε να γίνει η παροχή των υπηρεσιών·

γ) το στοιχείο α) εφαρμόζεται, εφόσον δεν εφαρμόζεται το στοιχείο β)·

2. ως προς ενοχές εξ αδικοπραξίας ή οιονεί αδικοπραξίας, ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου όπου συνέβη ή ενδέχεται να συμβεί το ζημιογόνο γεγονός».

13 Το άρθρο 24 του κανονισμού 1215/2012 ορίζει τα εξής:

«Τα ακόλουθα δικαστήρια κράτους μέλους έχουν αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η κατοικία των διαδίκων:

1. σε υποθέσεις εμπραγμάτων δικαιωμάτων επί ακινήτων και μισθώσεων ακινήτων, τα δικαστήρια του κράτους μέλους της τοποθεσίας του ακινήτου.

[…]»

Το κροατικό δίκαιο

Ο νόμος περί αναγκαστικής εκτελέσεως

14 Το άρθρο 1 του Ovršni zakon (νόμου περί αναγκαστικής εκτελέσεως) (*Narodne novine*, br. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 και 73/17) εξουσιοδοτεί τους συμβολαιογράφους να διενεργούν την αναγκαστική είσπραξη απαιτήσεων επί τη βάσει «εγγράφου που αποτελεί πλήρη απόδειξη», εκδίδοντας διαταγή εκτελέσεως που αποτελεί εκτελεστό τίτλο, χωρίς τη ρητή συγκατάθεση του καθού.

Ο νόμος περί οδικής ασφάλειας

15 Το άρθρο 1 του Zakon o sigurnosti prometa na cestama (νόμου περί οδικής ασφάλειας) (*Narodne novine*, br. 67/08, 48/10 και 74/11) προβλέπει ότι αντικείμενο του νόμου αυτού είναι, μεταξύ άλλων, ο καθορισμός των θεμελιωδών αρχών που αφορούν τις αμοιβαίες σχέσεις, τη συμπεριφορά των χρηστών και άλλων προσώπων στο πλαίσιο της οδικής κυκλοφορίας, τις θεμελιώδεις προϋποθέσεις που πρέπει να πληροί το οδικό δίκτυο στο πλαίσιο της οδικής ασφάλειας, τους κανόνες οδικής κυκλοφορίας, το σύστημα οδικής σημάνσεως και τις υποδείξεις οι οποίες δίδονται από τους υπαλλήλους που έχουν εξουσιοδοτηθεί για τον έλεγχο της τηρήσεως των κανόνων αυτών.

16 Το άρθρο 5 του εν λόγω νόμου προβλέπει τα εξής:

«(1) Οι οργανισμοί τοπικής και περιφερειακής αυτοδιοικήσεως ρυθμίζουν, σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος νόμου, κατόπιν εγκρίσεως του Υπουργού Εσωτερικών, την κυκλοφορία στην εδαφική περιφέρειά τους, και ιδίως:

[…]

6. τους τόπους και τους κανόνες σταθμεύσεως, τις απαγορεύσεις σταθμεύσεως καθώς και τους χώρους περιορισμένης σταθμεύσεως, […]».

Η απόφαση περί σταθμεύσεως στην πόλη του Zadar

17 Η Odluka o organizaciji i načinu naplate parkiranja u Gradu Zadru (απόφαση περί της οργανώσεως και της διαδικασίας για την είσπραξη τέλους σταθμεύσεως στην πόλη του Zadar) (*Glasnik Grada Zadra*, br. 4/11), ως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης (στο εξής: απόφαση περί οργανώσεως της σταθμεύσεως στην πόλη του Zadar), καθορίζει την οργάνωση και τη διαδικασία πληρωμής του τέλους σταθμεύσεως καθώς και τον έλεγχο της σταθμεύσεως των οχημάτων στους δημόσιους χώρους ελεγχόμενης σταθμεύσεως.

18 Το άρθρο 2 της αποφάσεως αυτής ορίζει ότι ως δημόσιοι χώροι σταθμεύσεως νοούνται οι «δημόσιοι χώροι που προορίζονται για τη στάση και στάθμευση οχημάτων».

19 Το άρθρο 4 της εν λόγω αποφάσεως ορίζει ότι οι δημόσιοι χώροι σταθμεύσεως επισημαίνονται με σχετική σήμανση, σύμφωνα με τον νόμο περί οδικής ασφάλειας.

20 Δυνάμει του άρθρου 5 της ίδιας αποφάσεως, η σήμανση των δημόσιων χώρων σταθμεύσεως πραγματοποιείται από τον διαχειριστή των χώρων σταθμεύσεως, υπό τον έλεγχο της αρμόδιας υπηρεσίας της δημοτικής αρχής.

21 Το άρθρο 6 της αποφάσεως περί σταθμεύσεως στην πόλη του Zadar καθορίζει τις ημέρες και τις ώρες για τις οποίες πρέπει να καταβάλλεται τέλος σταθμεύσεως.

22 Το άρθρο 7 της ως άνω αποφάσεως έχει ως εξής:

«Κατά τη στάση ή τη στάθμευση του οχήματός του σε δημόσιο χώρο σταθμεύσεως, ο οδηγός ή ο κύριος του οχήματος συνάπτει με τον διαχειριστή του χώρου σταθμεύσεως σύμβαση χρήσεως του δημοσίου χώρου σταθμεύσεως με χρήση ημερησίου εισιτηρίου σταθμεύσεως […] και αποδέχεται τους γενικούς όρους της συμβάσεως σταθμεύσεως που προβλέπονται στην παρούσα απόφαση.»

23 Κατά το άρθρο 9 της εν λόγω αποφάσεως, το ημερήσιο εισιτήριο, το οποίο ισχύει για 24 ώρες από την έκδοσή του, αντιστοιχεί στο γινόμενο της ωριαίας τιμής σταθμεύσεως σε ορισμένη ζώνη επί τον αριθμό ωρών ελεγχόμενης σταθμεύσεως κατά τη διάρκεια ενός εικοσιτετραώρου ελεγχόμενης σταθμεύσεως.

24 Το άρθρο 10 της ίδιας αποφάσεως προβλέπει ότι η είσπραξη του ημερησίου εισιτηρίου πραγματοποιείται με την πληρωμή της εντολής πληρωμής του ημερησίου εισιτηρίου στον τρεχούμενο λογαριασμό του διαχειριστή του χώρου σταθμεύσεως ή με την πληρωμή του ημερησίου εισιτηρίου στο ταμείο του διαχειριστή του χώρου σταθμεύσεως.

25 Κατά το άρθρο 12 της αποφάσεως περί σταθμεύσεως στην πόλη του Zadar, ο χρήστης του χώρου σταθμεύσεως ο οποίος έλαβε ημερήσιο εισιτήριο και εντολή πληρωμής του εν λόγω εισιτηρίου υποχρεούται να το πληρώσει εντός οκτώ ημερών από την ημερομηνία εκδόσεώς του.

26 Το άρθρο 13 της αποφάσεως αυτής προβλέπει ότι, αν ο χρήστης του χώρου σταθμεύσεως δεν πληρώσει το ημερήσιο εισιτήριο εντός της ταχθείσας προθεσμίας, υποχρεούται να πληρώσει, εντός οκταήμερης επιπλέον προθεσμίας, πέραν του ποσού του ημερησίου εισιτηρίου, και τα πραγματικά έξοδα και τους νόμιμους τόκους υπερημερίας που πρέπει να αναγράφονται στην εντολή πληρωμής. Αν ο χρήστης του χώρου σταθμεύσεως δεν καταβάλει το ημερήσιο εισιτήριο, τα πραγματικά έξοδα και τους νόμιμους τόκους υπερημερίας εντός των τασσομένων προθεσμιών, ο διαχειριστής του χώρου σταθμεύσεως θα κινήσει, ιδίω ονόματι και για ίδιο λογαριασμό, δικαστική διαδικασία κατά του εν λόγω χρήστη.

Η διαφορά της κύριας δίκης, τα προδικαστικά ερωτήματα και η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

27 Στις 20 Φεβρουαρίου 2017, η Obala, εμπορική εταιρία συσταθείσα από τον Δήμο του Zadar (Κροατία) με σκοπό την είσπραξη των τελών σταθμεύσεως οχημάτων σε δημόσιους δρόμους, κίνησε ενώπιον συμβολαιογράφου ασκούντος το επάγγελμά του στην Κροατία, βάσει εγγράφου το οποίο αποτελεί πλήρη απόδειξη, διαδικασία αναγκαστικής εκτελέσεως κατά της NLB Leasing σχετικά με την είσπραξη εξόδων που αντιστοιχούσαν στο ημερήσιο εισιτήριο σταθμεύσεως οχήματος σε οριοθετημένη θέση σταθμεύσεως επί δημοσίας οδού του Zadar. Από την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως προκύπτει ότι διαπιστώθηκε η παρουσία του οχήματος αυτού σε θέση σταθμεύσεως, στις 30 Ιουνίου 2012 και ώρα 13:02, και ότι η Obala ζητεί την πληρωμή του ημερησίου εισιτηρίου για μία ολόκληρη ημέρα σταθμεύσεως.

28 Στις 8 Μαρτίου 2017, ο ως άνω συμβολαιογράφος εξέδωσε διαταγή εκτελέσεως με την οποία διέτασσε την NLB Leasing να καταβάλει το ποσό των 84 κροατικών κούνα (HRK) (περίπου 11 ευρώ), ως κύρια απαίτηση αντιπροσωπεύουσα το ημερήσιο τέλος σταθμεύσεως, καθώς και τα ποσά των 1 235 HRK (περίπου 165 ευρώ) για τα σχετικά έξοδα στο πλαίσιο της διαδικασίας και 506,25 HRK (περίπου 67 ευρώ) ως προβλέψιμα έξοδα της διαδικασίας.

29 Για την κοινοποίηση της διαταγής εκτελέσεως στην NLB Leasing, ο συμβολαιογράφος στηρίχθηκε στο άρθρο 14 του κανονισμού 1393/2007 και απέστειλε συστημένη επιστολή με απόδειξη παραλαβής.

30 Η NLB Leasing άσκησε ανακοπή κατά της διαταγής αυτής. Το Trgovački sud u Pazinu (εμποροδικείο του Pazin, Κροατία) εξαφάνισε την εν λόγω διαταγή κατά το μέρος που διέτασσε την αναγκαστική εκτέλεση, αλλά έκρινε ότι δεν είχε αρμοδιότητα να επιληφθεί της ανακοπής και διαβίβασε την υπόθεση στο Trgovački sud u Zadru (εμποροδικείο του Zadar, Κροατία) το οποίο, με τη σειρά του, έκρινε εαυτό αναρμόδιο και ζήτησε από το αιτούν δικαστήριο να άρει αυτή την αρνητική σύγκρουση αρμοδιοτήτων.

31 Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται ως προς διάφορες πτυχές της διαφοράς της κύριας δίκης, ειδικότερα δε, ως προς τη νομιμότητα της κοινοποιήσεως στον καθού, μέσω συστημένης επιστολής με απόδειξη παραλαβής, διαταγής εκτελέσεως στο πλαίσιο διαδικασίας αναγκαστικής εκτελέσεως κινηθείσας ενώπιον συμβολαιογράφου επί τη βάσει εγγράφου το οποίο αποτελεί πλήρη απόδειξη, ως προς τον χαρακτηρισμό της έννομης σχέσεως που υφίσταται μεταξύ των διαδίκων της κύριας δίκης προκειμένου να καθορισθεί η διεθνής δικαιοδοσία των κροατικών δικαστηρίων για την εκδίκαση της διαφοράς αυτής, καθώς και ως προς το εφαρμοστέο ουσιαστικό δίκαιο.

32 Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται κατ' αρχάς αν οι συμβολαιογράφοι, οι οποίοι δεν είναι «δικαστήρια» κατά την έννοια του κανονισμού 1215/2012, μπορούν να στηριχθούν στις διατάξεις του κανονισμού 1393/2007 προκειμένου να προβούν στην κοινοποίηση των διαταγών τους εκτελέσεως στο πλαίσιο διαδικασιών αναγκαστικής εκτελέσεως που κινούνται επί τη βάσει εγγράφου το οποίο αποτελεί πλήρη απόδειξη και αν, στο πλαίσιο διαφοράς όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, οι δικαστές μπορούν να προβούν στην επίδοση ή στην κοινοποίηση πράξεων εκτελέσεως στους καθών επί τη βάσει του κανονισμού 1393/2007.

33 Στη συνέχεια, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται ως προς το περιεχόμενο της εννοίας των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων», κατά το άρθρο 1 του κανονισμού 1215/2012, προκειμένου να κρίνει αν η διαφορά σχετικά με την είσπραξη ημερησίου εισιτηρίου σταθμεύσεως σε οριοθετημένη θέση σταθμεύσεως, επί δημοσίας οδού, εμπίπτει στη διεθνή δικαιοδοσία του.

34 Συναφώς, υποστηρίζει ότι, δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 1, σημείο 6, του νόμου περί οδικής ασφάλειας και των κανόνων σχετικά με την άσκηση των δημοτικών δραστηριοτήτων, οι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοικήσεως λαμβάνουν αποφάσεις σχετικά με τους χώρους σταθμεύσεως και μεταβιβάζουν τις προνομίες τους δημόσιας εξουσίας σε δημοτικές εμπορικές επιχειρήσεις οι οποίες συστήνονται για την είσπραξη των τελών σταθμεύσεως.

35 Εν προκειμένω, η απόφαση περί σταθμεύσεως στην πόλη του Zadar καθορίζει, μεταξύ άλλων, τις ζώνες σταθμεύσεως καθώς και το χρονικό διάστημα κατά το οποίο εισπράττονται τέλη σταθμεύσεως επί δημοσίας οδού, το αντίτιμο του ωριαίου εισιτηρίου καθώς και το αντίτιμο του

ημερησίου εισιτηρίου σε περίπτωση κατά την οποία διαπιστωθεί σε δημόσιο χώρο σταθμεύσεως η παρουσία οχήματος για το οποίο το ωριαίο εισιτήριο σταθμεύσεως δεν έχει πληρωθεί ή έχει λήξει.

36 Κατά το αιτούν δικαστήριο, η υποχρέωση πληρωμής του ημερησίου εισιτηρίου σταθμεύσεως καθορίζεται μονομερώς και έχει κατασταλτικό χαρακτήρα, μπορεί δε να ερμηνευθεί ως κύρωση αν το τέλος σταθμεύσεως δεν προκαταβλήθηκε οικειοθελώς με βάση το ωριαίο αντίτιμο ή αν η διάρκεια για την οποία καταβλήθηκε έχει λήξει.

37 Κατά το ως άνω δικαστήριο, υφίσταται διαφορά μεταξύ, αφενός, της σταθμεύσεως σε περίκλειστους χώρους, στους οποίους οι χρήστες παίρνουν ένα εισιτήριο που βεβαιώνει την ώρα εισόδου στους χώρους αυτούς και καταβάλλουν τις δαπάνες σταθμεύσεως κατά την ώρα εξόδου από τους εν λόγω χώρους, η οποία αποτελεί κλασική σύμβαση αστικού δικαίου και, επομένως, αστική υπόθεση, και, αφετέρου, της επίμαχης στην κύρια δίκη σταθμεύσεως, για την οποία το τέλος καταβλήθηκε εκ των προτέρων για ορισμένη διάρκεια, η υπέρβαση της οποίας συνεπάγεται την πληρωμή ημερησίου εισιτηρίου με κατασταλτικό χαρακτήρα.

38 Επιπλέον, σε περίπτωση που η διαφορά της κύριας δίκης εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται σχετικά με τους εφαρμοστέους κανόνες διεθνούς δικαιοδοσίας σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού αυτού.

39 Συναφώς, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι, κατά τη νομολογία των κροατικών δικαστηρίων, θεωρείται γενικώς ότι σύμβαση σταθμεύσεως συνάπτεται μόλις ένα όχημα σταθμεύσει σε οριοθετημένη θέση επί δημοσίας οδού. Ωστόσο, τίθεται το ζήτημα αν η σύμβαση αυτή πρέπει να χαρακτηρισθεί ως σύμβαση παροχής υπηρεσιών ή ως σύμβαση μισθώσεως ακινήτου.

40 Κατά το ως άνω δικαστήριο, αν μια τέτοια σύμβαση σταθμεύσεως χαρακτηρισθεί ως σύμβαση παροχής υπηρεσιών, θα μπορούσε να συντρέχει προσβολή της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών που προβλέπεται στο άρθρο 56 ΣΛΕΕ. Εξάλλου, τα κροατικά δικαστήρια θα μπορούσαν να θεμελιώσουν τη διεθνή δικαιοδοσία τους στο άρθρο 7, σημείο 1, του κανονισμού 1215/2012. Εντούτοις, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του Δικαστηρίου και ιδίως της αποφάσεως της 23ης Απριλίου 2009, Falco Privatstiftung και Rabitsch (C-533/07, EU:C:2009:257), το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν η δραστηριότητα της Obala, η οποία εν προκειμένω προβαίνει αποκλειστικώς και μόνο στη σήμανση του χώρου σταθμεύσεως και στην είσπραξη των τελών σταθμεύσεως, επαρκεί για να χαρακτηρισθεί ως «υπηρεσία», κατά την έννοια της νομολογίας αυτής.

41 Όσον αφορά τον ενδεχόμενο χαρακτηρισμό της συμβάσεως σταθμεύσεως ως συμβάσεως μισθώσεως ακινήτου, κατά την έννοια του άρθρου 24, σημείο 1, του κανονισμού 1215/2012, το αιτούν δικαστήριο υποστηρίζει ότι, σε αντίθεση με τη σύμβαση μισθώσεως ακινήτου του κοινού δικαίου για την οποία απαιτείται γραπτός τύπος επί ποινή ακυρότητας, η σύμβαση σταθμεύσεως δεν συνάπτεται εγγράφως. Επιπλέον, δεν υφίσταται εκ του νόμου δικαίωμα ενεχύρου επί των σταθμευμένων οχημάτων. Από την άλλη πλευρά, θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι ένας οριοθετημένος χώρος ενός ακινήτου καταλαμβάνεται κατά τρόπον ώστε να υφίσταται ορισμένη ομοιότητα μεταξύ της συμβάσεως σταθμεύσεως και της συμβάσεως μισθώσεως ακινήτου.

42 Εξάλλου, το αιτούν δικαστήριο διατυπώνει την υπόθεση ότι η στάθμευση επί δημοσίας οδού δεν είναι συμβατικής φύσεως και διερωτάται αν μπορεί να θεωρηθεί ότι, εκ του γεγονότος ότι ο χρήστης της θέσεως σταθμεύσεως δεν αγόρασε ένα ωριαίο εισιτήριο, η ευθύνη του μπορεί να είναι αδικοπρακτικής ή οιονεί αδικοπρακτικής φύσεως, κατά την έννοια του άρθρου 7, σημείο 2, του κανονισμού 1215/2012.

43 Τέλος, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται ως προς το εφαρμοστέο δίκαιο. Συγκεκριμένα, υποστηρίζει ότι, εν προκειμένω, η στάθμευση έλαβε χώρα στις 30 Ιουνίου 2012, ήτοι πριν από την ημερομηνία προσχωρήσεως της Δημοκρατίας της Κροατίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, και διερωτάται, ως εκ τούτου, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του Δικαστηρίου που αφορά συμβάσεις συναφθείσες πριν από την ημερομηνία προσχωρήσεως, και δη της διατάξεως της 5ης Νοεμβρίου 2014, VG Vodoopskrba (C-254/14, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2014:2354), και της αποφάσεως της 14ης Φεβρουαρίου 2019, Milivojević (C-630/17, EU:C:2019:123), αν οι διατάξεις των κανονισμών Ρώμη I και Ρώμη II έχουν εφαρμογή στη διαφορά της κύριας δίκης.

44 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Visoki trgovački sud (ανώτερο εμποροδικείο, Κροατία) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Δύνανται οι συμβολαιογράφοι να επιδίδουν ή να κοινοποιούν έγγραφα κατ' εφαρμογήν του κανονισμού [1393/2007] όταν επιδίδουν τις αποφάσεις τους σε υποθέσεις στις οποίες δεν εφαρμόζεται ο κανονισμός 1215/2012, λαμβανομένου υπόψη ότι, στην Κροατία, οι συμβολαιογράφοι, στο μέτρο που ενεργούν στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων που τους εκχωρούνται από το εθνικό δίκαιο στις διαδικασίες αναγκαστικής εκτελέσεως επί τη βάσει "εγγράφου που αποτελεί πλήρη απόδειξη", δεν εμπίπτουν στην έννοια του "δικαστηρίου" του κανονισμού 1215/2012; Ειδικότερα, δεδομένου ότι οι συμβολαιογράφοι δεν εμπίπτουν στην έννοια του "δικαστηρίου" του κανονισμού 1215/2012, μπορούν, στο μέτρο που ενεργούν στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων που τους εκχωρούνται από το εθνικό δίκαιο στις διαδικασίες αναγκαστικής εκτελέσεως επί τη βάσει "εγγράφου που αποτελεί πλήρη απόδειξη", να εφαρμόζουν τους κανόνες περί επιδόσεως και κοινοποιήσεως εγγράφων που προβλέπονται στον κανονισμό [1393/2007];

2) Μπορεί να θεωρηθεί ότι η στάθμευση στον δρόμο και σε δημόσια οδό, όταν το δικαίωμα εισπράξεως τέλους προβλέπεται στον Zakon o sigurnosti prometa na cestama (νόμο περί οδικής ασφάλειας) και στους κανόνες σχετικά με την άσκηση των δημοτικών δραστηριοτήτων ως δραστηριοτήτων της δημόσιας εξουσίας, εμπίπτει στις αστικές υποθέσεις κατά την έννοια του κανονισμού [1215/2012], ο οποίος ρυθμίζει το ζήτημα της δικαιοδοσίας των δικαστηρίων καθώς και την αναγνώριση και την εκτέλεση των αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, ιδίως, λαμβανομένου υπόψη ότι, όταν διαπιστώνεται η παρουσία οχήματος χωρίς εισιτήριο σταθμεύσεως ή με ανίσχυρο εισιτήριο σταθμεύσεως, το όχημα αυτό υπέχει πάραυτα υποχρέωση πληρωμής ημερησίου εισιτηρίου, ωσάν να ήταν σταθμευμένο ολόκληρη την ημέρα, ανεξαρτήτως της ακριβούς διάρκειας χρήσεως της θέσεως σταθμεύσεως, με αποτέλεσμα η είσπραξη ημερησίου εισιτηρίου να έχει χαρακτήρα κυρώσεως, με τη διευκρίνιση ότι, σε μερικά κράτη μέλη, η στάθμευση αυτή θεωρείται τροχαία παράβαση;

3) Στις προμνησθείσες ένδικες διαφορές σχετικά με τη στάθμευση στον δρόμο και στη δημόσια οδό, όταν το δικαίωμα εισπράξεως τέλους προβλέπεται στον νόμο περί οδικής ασφάλειας και στους κανόνες σχετικά με την άσκηση των δημοτικών δραστηριοτήτων ως δραστηριοτήτων της δημόσιας εξουσίας, μπορούν οι δικαστές να επιδίδουν ή να κοινοποιούν έγγραφο στους εναγομένους σε άλλο κράτος μέλος κατ' εφαρμογήν του κανονισμού [1393/2007];

Στην περίπτωση που, βάσει των ως άνω ερωτημάτων, ήθελε αναγνωρισθεί ότι το συγκεκριμένο είδος σταθμεύσεως εμπίπτει στις αστικές υποθέσεις, υποβάλλονται τα ακόλουθα πρόσθετα ερωτήματα:

4) Στην υπό κρίση υπόθεση, εφαρμόζεται το τεκμήριο της συνάψεως συμβάσεως λόγω της σταθμεύσεως αυτής στον δρόμο, σε τόπο που προσδιορίζεται μέσω οριζόντιας ή/και κάθετης σημάνσεως, ήτοι, θεωρείται ότι μέσω της σταθμεύσεως συνάπτεται σύμβαση και ότι, εάν δεν καταβληθεί το τέλος που αντιστοιχεί στην ωριαία τιμή σταθμεύσεως, οφείλεται το ποσό του ημερησίου τέλους σταθμεύσεως. Ως εκ τούτου, τίθεται το ερώτημα αν το τεκμήριο αυτό της συνάψεως συμβάσεως λόγω της σταθμεύσεως αυτής και της συγκαταθέσεως για την πληρωμή του ποσού του ημερησίου τέλους σταθμεύσεως, όταν το εισιτήριο δεν αγοράζεται βάσει της ωριαίας τιμής σταθμεύσεως ή όταν λήξει η διάρκεια του αγορασθέντος εισιτηρίου, αντιβαίνει στις θεμελιώδεις διατάξεις σχετικά με την παροχή υπηρεσιών του άρθρου 56 ΣΛΕΕ και στις λοιπές διατάξεις του κεκτημένου της […] Ένωσης.

5) Στην υπό κρίση υπόθεση, η στάθμευση έλαβε χώρα στο Zadar και, για τον λόγο αυτό, υφίσταται δεσμός μεταξύ της συμβάσεως αυτής και των κροατικών δικαστηρίων, πλην όμως συνιστά η στάθμευση αυτή "υπηρεσία" βάσει του άρθρου 7, σημείο 1, του κανονισμού [1215/2012], λαμβανομένου υπόψη ότι η έννοια της υπηρεσίας συνεπάγεται ότι το μέρος που την παρέχει ασκεί συγκεκριμένη δραστηριότητα, ήτοι ασκεί αυτή τη συγκεκριμένη δραστηριότητα έναντι αμοιβής και, ως εκ τούτου, τίθεται το ερώτημα αν η δραστηριότητα της εκκαλούσας επαρκεί για να θεωρηθεί ως υπηρεσία; Σε περίπτωση που τα κροατικά δικαστήρια δεν έχουν ειδική δικαιοδοσία δυνάμει του άρθρου 7, σημείο 1, του κανονισμού [1215/2012], αρμόδιο να επιληφθεί της διαφοράς θα είναι το δικαστήριο της κατοικίας της εφεσίβλητης.

6) Μπορεί να θεωρηθεί η στάθμευση στον δρόμο και σε δημόσια οδό, όταν το δικαίωμα εισπράξεως τέλους θεσπίζεται μέσω του νόμου περί οδικής ασφάλειας και των κανόνων σχετικά με την άσκηση των δημοτικών δραστηριοτήτων ως δραστηριοτήτων της δημόσιας εξουσίας και η είσπραξη του τέλους πραγματοποιείται μόνον κατά τη διάρκεια συγκεκριμένης περιόδου της ημέρας, σύμβαση μισθώσεως ακινήτου βάσει του άρθρου 24, σημείο 1, του κανονισμού [1215/2012];

7) Εάν δεν μπορεί να εφαρμοστεί στην υπό κρίση υπόθεση το προμνησθέν τεκμήριο κατά το οποίο η στάθμευση αυτή συνεπάγεται τη σύναψη συμβάσεως (τέταρτο προδικαστικό ερώτημα), μπορεί αυτό το είδος σταθμεύσεως, στο πλαίσιο του οποίου η αρμοδιότητα για την είσπραξη του τέλους σταθμεύσεως απορρέει από τον νόμο περί οδικής ασφάλειας και για το οποίο προβλέπεται η πληρωμή του ημερησίου τέλους σταθμεύσεως εάν τυχόν δεν πληρωθεί εκ των προτέρων το εισιτήριο ανά ώρα χρήσεως της θέσεως σταθμεύσεως ή αν η διάρκεια για την οποία αγοράστηκε το εισιτήριο λήξει, να θεωρηθεί ενοχή εξ αδικοπραξίας ή οιονεί αδικοπραξίας κατά την έννοια του άρθρου 7, σημείο 2, του κανονισμού [1215/2012];

8) Εν προκειμένω, η στάθμευση έλαβε χώρα πριν από την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Κροατίας στην […] Ένωση, και συγκεκριμένα στις 30 Ιουνίου 2012 και ώρα 13:02. Ως εκ τούτου, τίθεται το ερώτημα αν τυγχάνουν εφαρμογής στην υπό κρίση υπόθεση οι κανονισμοί σχετικά με το εφαρμοστέο δίκαιο, ήτοι ο κανονισμός [Ρώμη Ι] ή ο κανονισμός [Ρώμη ΙΙ], λαμβανομένης υπόψη της χρονικής ισχύος τους.

Στην περίπτωση που το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να απαντήσει σε σχέση με την εφαρμογή του ουσιαστικού δικαίου, υποβάλλεται το ακόλουθο ερώτημα:

9) Αντιβαίνει στις θεμελιώδεις διατάξεις περί παροχής υπηρεσιών, οι οποίες θεσπίζονται στο άρθρο 56 ΣΛΕΕ και στις λοιπές διατάξεις του κεκτημένου της […] Ένωσης, ανεξαρτήτως του αν ο ιδιοκτήτης του οχήματος είναι φυσικό ή νομικό πρόσωπο, το τεκμήριο συνάψεως συμβάσεως λόγω της σταθμεύσεως αυτής και της συγκαταθέσεως για την πληρωμή του ημερησίου τέλους σταθμεύσεως όταν δεν υπάρχει αγορά εισιτηρίου βάσει της ωριαίας τιμής σταθμεύσεως ή όταν λήξει η διάρκεια του αγορασθέντος εισιτηρίου; Με άλλα λόγια, σε σχέση με τον καθορισμό του ουσιαστικού δικαίου, μπορούν να εφαρμοστούν στην υπό κρίση υπόθεση οι διατάξεις του άρθρου 4 του κανονισμού [Ρώμη Ι] (λαμβανομένου υπόψη ότι στη δικογραφία δεν περιλαμβάνεται κανένα στοιχείο το οποίο να αποδεικνύει ότι οι διάδικοι συμφώνησαν επί του εφαρμοστέου δικαίου);

   – Εάν ήθελε θεωρηθεί ότι υπάρχει σύμβαση, πρόκειται, στην υπό κρίση υπόθεση, περί συμβάσεως παροχής υπηρεσιών, ήτοι, μπορεί αυτή η σύμβαση σταθμεύσεως να θεωρηθεί υπηρεσία κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού [Ρώμη Ι];

   – Επικουρικώς θα μπορούσε να θεωρηθεί η στάθμευση αυτή σύμβαση μισθώσεως βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού [Ρώμη Ι];

   – Επικουρικώς, εάν στη στάθμευση αυτή τυγχάνουν εφαρμογής οι διατάξεις του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού [Ρώμη Ι], τίθεται το ζήτημα του προσδιορισμού της χαρακτηριστικής παροχής στην υπό κρίση υπόθεση, λαμβανομένου υπόψη ότι η εκκαλούσα, κατ' ουσίαν, προσδιορίζει με σήμανση μόνον την επιφάνεια του δρόμου για τη στάθμευση και εισπράττει το τέλος σταθμεύσεως, ενώ η εφεσίβλητη σταθμεύει και καταβάλλει το τέλος σταθμεύσεως. Συγκεκριμένα, εάν θεωρηθεί ότι η χαρακτηριστική παροχή είναι αυτή της εκκαλούσας, θα εφαρμοστεί το κροατικό δίκαιο, ενώ εάν η χαρακτηριστική παροχή είναι αυτή της εφεσίβλητης, θα εφαρμοστεί το σλοβενικό δίκαιο. Εντούτοις, δεδομένου ότι το δικαίωμα εισπράξεως του τέλους σταθμεύσεως ρυθμίζεται, στην περίπτωση αυτή, από το κροατικό δίκαιο με το οποίο η σύμβαση έχει, επομένως, στενότερους δεσμούς, μπορούν να εφαρμοστούν επιπροσθέτως στην υπό κρίση υπόθεση οι διατάξεις του άρθρου 4, παράγραφος [3], του κανονισμού [Ρώμη Ι];

   – Εάν θεωρηθεί ότι πρόκειται περί εξωσυμβατικής ενοχής κατά την έννοια του κανονισμού [Ρώμη ΙΙ], μπορεί να θεωρηθεί η εξωσυμβατική αυτή ενοχή ως ζημία, ούτως ώστε να προσδιορισθεί το εφαρμοστέο δίκαιο βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού [αυτού];

   – Επικουρικώς, θα μπορούσε να θεωρηθεί το είδος αυτό σταθμεύσεως αδικαιολόγητος πλουτισμός, ούτως ώστε να προσδιορισθεί το εφαρμοστέο δίκαιο βάσει του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού [Ρώμη ΙΙ];

   – Επικουρικώς, θα μπορούσε να θεωρηθεί το είδος αυτό σταθμεύσεως διοίκηση αλλοτρίων, ούτως ώστε να προσδιορισθεί το εφαρμοστέο δίκαιο βάσει του άρθρου 11, παράγραφος 1, του κανονισμού [Ρώμη ΙΙ];

– Επικουρικώς, θα μπορούσε να θεωρηθεί το είδος αυτό σταθμεύσεως ευθύνη κατά τις διαπραγματεύσεις την οποία υπέχει η εφεσίβλητη, ούτως ώστε να προσδιορισθεί το εφαρμοστέο δίκαιο βάσει του άρθρου 12, παράγραφος 1, του κανονισμού [Ρώμη ΙΙ];»

45 Λόγω των κινδύνων για την υγεία που συνδέονται με την πανδημία του κορονοϊού, το πρώτο τμήμα του Δικαστηρίου, με απόφαση της 22ας Απριλίου 2020, αποφάσισε να αποφανθεί χωρίς να διεξαχθεί η επ' ακροατηρίου συζήτηση που είχε προβλεφθεί αρχικώς στην υπό κρίση υπόθεση και απηύθυνε στους διαδίκους και στους κατά το άρθρο 23 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης ενδιαφερομένους διάφορες ερωτήσεις προς έγγραφη απάντηση, στις οποίες απάντησαν η Obala, η Κροατική και η Σλοβενική Κυβέρνηση καθώς και η Επιτροπή.

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του παραδεκτού του πρώτου, του τρίτου και του τετάρτου ερωτήματος καθώς και επί του πρώτου σκέλους του ενάτου ερωτήματος

46 Η Obala και η Κροατική Κυβέρνηση προβάλλουν ένσταση απαραδέκτου της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως, για τον λόγο ότι, κατ' ουσίαν, το αιτούν δικαστήριο δεν εξέθεσε επαρκώς τους λόγους για τους οποίους υπέβαλε τα προδικαστικά ερωτήματα ή ακόμη τη σημασία, για τη διαφορά της κύριας δίκης, ενδεχόμενης απαντήσεως του Δικαστηρίου σε ερωτήματα που θεωρούν ότι αποτελούν ζητήματα πραγματικής φύσεως. Επιπλέον, κατά την Obala, θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι δεν υφίσταται εν προκειμένω ένδικη διαφορά στο μέτρο που, σύμφωνα με τους εθνικούς δικονομικούς κανόνες, το πρώτο δικαστήριο που επιλήφθηκε της υποθέσεως της κύριας δίκης όφειλε να απορρίψει την ανακοπή κατά της διαταγής εκτελέσεως που εκδόθηκε επί τη βάσει εγγράφου το οποίο αποτελεί πλήρη απόδειξη, με την αιτιολογία ότι όχι μόνον η ανακοπή αυτή είχε συνταχθεί από πρόσωπο το οποίο δεν ήταν εξουσιοδοτημένο να εκπροσωπήσει την καθής η εκτέλεση, αλλά ήταν και σε γλώσσα διαφορετική από την κροατική.

47 Κατά την Επιτροπή, το αιτούν δικαστήριο καλείται να αποφανθεί στο πλαίσιο διαδικασίας που αφορά αποκλειστικώς σύγκρουση αρμοδιοτήτων μεταξύ δύο δικαστηρίων. Ως εκ τούτου, του έχει τεθεί μόνον το ζήτημα ποιο από τα δύο αυτά δικαστήρια έχει κατά τόπον αρμοδιότητα. Κατά συνέπεια, κατά την άποψη του εν λόγω θεσμικού οργάνου, τα σχετικά με την ερμηνεία του κανονισμού 1215/2012 ερωτήματα είναι τα μόνα κρίσιμα για την επίλυση της εν λόγω συγκρούσεως αρμοδιοτήτων. Τα λοιπά ερωτήματα που αφορούν την επίδοση ή κοινοποίηση των πράξεων και τον καθορισμό του εφαρμοστέου δικαίου δεν έχουν καμία σχέση με το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης και είναι, ως εκ τούτου, απαράδεκτα.

48 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, τα σχετικά με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ερωτήματα που έχει υποβάλει το εθνικό δικαστήριο εντός του κανονιστικού και πραγματικού πλαισίου το οποίο αυτό προσδιορίζει με δική του ευθύνη και του οποίου την ακρίβεια δεν οφείλει να ελέγξει το Δικαστήριο θεωρούνται κατά τεκμήριο λυσιτελή. Το Δικαστήριο μπορεί να αρνηθεί να απαντήσει σε προδικαστικό ερώτημα υποβληθέν από εθνικό δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ μόνον όταν, ιδίως, δεν τηρούνται οι απαιτήσεις σχετικά με το περιεχόμενο της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως που προβλέπονται στο άρθρο 94 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου ή όταν είναι πρόδηλο ότι η ερμηνεία ή η εκτίμηση του κύρους του κανόνα του δικαίου της Ένωσης που ζητεί το εθνικό δικαστήριο δεν έχει καμία σχέση με το υποστατό ή το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης ή όταν το πρόβλημα είναι υποθετικής φύσεως (πρβλ. αποφάσεις της 9ης Ιουλίου 2020, Verein für

Konsumenteninformation, C-343/19, EU:C:2020:534, σκέψη 19, και της 3ης Σεπτεμβρίου 2020, Supreme Site Services κ.λπ., C-186/19, EU:C:2020:638, σκέψη 42 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

49 Επίσης, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι η ανάγκη να δοθεί ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης που να είναι χρήσιμη για τον εθνικό δικαστή επιβάλλει να ορίσει αυτός το πραγματικό και κανονιστικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσονται τα ερωτήματα που υποβάλλει ή, τουλάχιστον, να εξηγήσει τις πραγματικές περιστάσεις στις οποίες στηρίζονται τα ερωτήματα αυτά. Η απόφαση περί παραπομπής πρέπει επιπλέον να αναφέρει τους συγκεκριμένους λόγους που ώθησαν τον εθνικό δικαστή να διερωτηθεί ως προς την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης και να θεωρήσει αναγκαία την υποβολή προδικαστικού ερωτήματος στο Δικαστήριο (απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 2020, Elme Messer Metalurgs, C-743/18, EU:C:2020:767, σκέψη 41 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

50 Οι απαιτήσεις αυτές σχετικά με το περιεχόμενο της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως προβλέπονται ρητώς στο άρθρο 94 του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο οφείλει να τηρεί το αιτούν δικαστήριο στο πλαίσιο της συνεργασίας που καθιερώνει το άρθρο 267 ΣΛΕΕ. Οι εν λόγω απαιτήσεις επαναλαμβάνονται επίσης στις συστάσεις του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης προς τα εθνικά δικαστήρια σχετικές με την υποβολή προδικαστικών ερωτημάτων (ΕΕ 2018, C 257, σ. 1) (πρβλ. απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 2018, Rittinger κ.λπ., C-492/17, EU:C:2018:1019, σκέψεις 38 και 39).

51 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι, όσον αφορά την ερμηνεία του κανονισμού 1393/2007, την οποία αφορούν το πρώτο και το τρίτο ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο, επιληφθέν της αρνητικής συγκρούσεως αρμοδιοτήτων, δεν επισήμανε στο Δικαστήριο, σύμφωνα με τις απαιτήσεις του άρθρου 94 του Κανονισμού Διαδικασίας, για ποιον λόγο η επίλυση της διαφοράς της κύριας δίκης εξαρτάται από την ερμηνεία του κανονισμού αυτού. Ειδικότερα, όπως προκύπτει από την απόφαση περί παραπομπής, η εφεσίβλητη της κύριας δίκης προσέφυγε στα κροατικά δικαστήρια και άσκησε ανακοπή κατά της διαταγής εκτελέσεως που της κοινοποιήθηκε.

52 Όσον αφορά το τέταρτο ερώτημα και το πρώτο σκέλος του ενάτου ερωτήματος, το αιτούν δικαστήριο δεν παρέχει περαιτέρω διευκρινίσεις ως προς τους λόγους για τους οποίους διερωτάται για τη συμβατότητα του τεκμηρίου κατά το οποίο συνάπτεται σύμβαση λόγω της σταθμεύσεως σε οριοθετημένη θέση σταθμεύσεως επί δημοσίας οδού προς τις διατάξεις περί ελεύθερης παροχής υπηρεσιών του άρθρου 56 ΣΛΕΕ ή ακόμη για την επιρροή που θα μπορούσε να έχει στο πλαίσιο αυτό το αν ο κύριος του οχήματος είναι φυσικό ή νομικό πρόσωπο.

53 Επομένως, το πρώτο, το τρίτο και το τέταρτο προδικαστικό ερώτημα καθώς και το πρώτο σκέλος του ενάτου προδικαστικού ερωτήματος είναι απαράδεκτα.

Επί της αρμοδιότητας του Δικαστηρίου να απαντήσει στο όγδοο ερώτημα και στο δεύτερο σκέλος του ενάτου ερωτήματος

54 Με το όγδοο προδικαστικό ερώτημα και με το δεύτερο σκέλος του ενάτου προδικαστικού ερωτήματος, τα οποία πρέπει να εξετασθούν πρώτα, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται, υπό το πρίσμα των διατάξεων των κανονισμών Ρώμη Ι ή Ρώμη ΙΙ, σχετικά με τον καθορισμό του εφαρμοστέου δικαίου σε έννομη σχέση που δημιουργήθηκε από τη στάθμευση οχήματος σε οριοθετημένη θέση σταθμεύσεως επί δημοσίας οδού, σε περίπτωση κατά την οποία η εν λόγω στάθμευση έλαβε χώρα πριν από την προσχώρηση του οικείου κράτους μέλους στην Ένωση.

55 Συναφώς, όπως προκύπτει από το άρθρο 2 της πράξεως περί των όρων προσχωρήσεως της Δημοκρατίας της Κροατίας και των προσαρμογών της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας (ΕΕ 2012, L 112, σ. 21), οι διατάξεις των αρχικών Συνθηκών και οι πράξεις που θέσπισαν τα θεσμικά όργανα πριν από την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Κροατίας δεσμεύουν το εν λόγω κράτος μέλος και εφαρμόζονται σε αυτό μόνον από την ημερομηνία προσχωρήσεώς του, ήτοι από την 1η Ιουλίου 2013.

56 Όσον αφορά τον κανονισμό Ρώμη Ι, από τη νομολογία του Δικαστηρίου συνάγεται ότι, συμφώνως προς το άρθρο 28 του κανονισμού αυτού, η εφαρμογή του εξαρτάται από την ημερομηνία συνάψεως της οικείας συμβάσεως (πρβλ. διάταξη της 13ης Ιανουαρίου 2016, Raiffeisen Privatbank Liechtenstein, C-397/15, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:16, σκέψη 16).

57 Όσον αφορά τον κανονισμό Ρώμη ΙΙ, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 31 του κανονισμού αυτού, το μόνο χρονικό σημείο που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη για τον καθορισμό του ratione temporis πεδίου εφαρμογής του κανονισμού αυτού είναι το χρονικό σημείο της επελεύσεως του ζημιογόνου γεγονότος (πρβλ. απόφαση της 17ης Νοεμβρίου 2011, Homawoo, C-412/10, EU:C:2011:747, σκέψη 36).

58 Εν προκειμένω, από την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως προκύπτει ότι η στάθμευση του επίμαχου στην υπόθεση της κύριας δίκης οχήματος έλαβε χώρα στις 30 Ιουνίου 2012, ήτοι πριν από την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Κροατίας στην Ένωση. Επομένως, ratione temporis, οι κανονισμοί Ρώμη Ι και Ρώμη ΙΙ δεν έχουν εφαρμογή και το Δικαστήριο είναι αναρμόδιο να δώσει απάντηση στο όγδοο προδικαστικό ερώτημα και στο δεύτερο σκέλος του ενάτου προδικαστικού ερωτήματος.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

59 Με το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινισθεί αν κατ' ορθήν ερμηνεία του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 εμπίπτει στην έννοια των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων» της διατάξεως αυτής αγωγή για την είσπραξη τέλους το οποίο αφορά ημερήσιο εισιτήριο για τη στάθμευση σε οριοθετημένη θέση σταθμεύσεως επί δημοσίας οδού, ασκηθείσα από εταιρία στην οποία οργανισμός τοπικής αυτοδιοικήσεως έχει αναθέσει τη διαχείριση τέτοιων θέσεων σταθμεύσεως.

60 Όσον αφορά την έννοια των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων» του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012, το Δικαστήριο έχει επανειλημμένως κρίνει ότι, προς διασφάλιση, στο μέτρο του δυνατού, της ισότητας και της ομοιομορφίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων που απορρέουν από τον ως άνω κανονισμό για τα κράτη μέλη και για τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα, η εν λόγω έννοια δεν πρέπει να ερμηνεύεται ως απλή παραπομπή στο εσωτερικό δίκαιο κράτους μέλους. Η έννοια αυτή πρέπει να θεωρείται ως αυτοτελής έννοια που πρέπει να ερμηνεύεται με γνώμονα, αφενός, τους σκοπούς και το σύστημα του εν λόγω κανονισμού και, αφετέρου, τις γενικές αρχές που απορρέουν από το σύνολο των εθνικών εννόμων τάξεων (απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 2019, Gradbeništvo Korana, C-579/17, EU:C:2019:162, σκέψη 46 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

61 Επίσης, η ανάγκη διασφαλίσεως της εύρυθμης λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς και η ανάγκη να αποφεύγεται, για λόγους αρμονικής απονομής της δικαιοσύνης, η έκδοση ασυμβίβαστων αποφάσεων στα κράτη μέλη επιβάλλουν την ευρεία ερμηνεία της εν λόγω εννοίας των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων» (πρβλ. απόφαση της 10ης Σεπτεμβρίου 2009, German Graphics Graphische Maschinen, C-292/08, EU:C:2009:544, σκέψεις 22 και 23).

62 Επομένως, για να κριθεί αν μια αγωγή εμπίπτει στην έννοια των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων» του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 και, κατά συνέπεια, στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού, πρέπει να προδιορισθεί η υφιστάμενη έννομη σχέση μεταξύ των εμπλεκόμενων στη διαφορά διαδίκων και το αντικείμενο της διαφοράς αυτής, ή, εναλλακτικώς, να εξετασθεί η βάση της ασκηθείσας αγωγής και ο τρόπος ασκήσεώς της (απόφαση της 16ης Ιουλίου 2020, Movic κ.λπ., C-73/19, EU:C:2020:568, σκέψη 37 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

63 Ως εκ τούτου, καίτοι ορισμένες ένδικες διαφορές μεταξύ δημόσιας αρχής και ιδιώτη μπορεί να εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012 όταν το ένδικο βοήθημα αφορά πράξεις τελούμενες iure gestionis, δεν ισχύει το ίδιο όταν η δημόσια αρχή ενεργεί στο πλαίσιο της ασκήσεως δημόσιας εξουσίας (πρβλ. απόφαση της 7ης Μαΐου 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

64 Πράγματι, η εκδήλωση προνομιών δημόσιας εξουσίας εκ μέρους ενός εκ των διαδίκων, λόγω της εκ μέρους του ασκήσεως εξουσιών υπέρμετρων σε σύγκριση με τους κανόνες που εφαρμόζονται στις σχέσεις μεταξύ ιδιωτών, αποκλείει την υπαγωγή μιας τέτοιας διαφοράς στις «αστικές και εμπορικές υποθέσεις», κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 (απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2020, Supreme Site Services κ.λπ., C-186/19, EU:C:2020:638, σκέψη 57 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

65 Πράγματι, ο δημόσιος σκοπός ορισμένων δραστηριοτήτων δεν συνιστά αφ' εαυτού επαρκές στοιχείο ώστε να χαρακτηρισθούν οι δραστηριότητες αυτές ως πραγματοποιούμενες iure imperii, στο μέτρο που δεν αντιστοιχούν στην άσκηση εξουσιών υπέρμετρων σε σύγκριση με τους κανόνες που εφαρμόζονται στις σχέσεις μεταξύ ιδιωτών (απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2020, Supreme Site Services κ.λπ., C-186/19, EU:C:2020:638, σκέψη 66 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

66 Εν προκειμένω, το αντικείμενο της αγωγής της κύριας δίκης αφορά την είσπραξη απαιτήσεως αντιστοιχούσας στο ποσό του ημερησίου εισιτηρίου σταθμεύσεως σε οριοθετημένη θέση σταθμεύσεως επί δημοσίας οδού, πλέον διαδικαστικών εξόδων.

67 Όπως προκύπτει από τη δικογραφία που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο, η αγωγή αυτή, μολονότι ασκήθηκε από την Obala σύμφωνα με την αποστολή που της έχει ανατεθεί με πράξη δημόσιας εξουσίας, στηρίζεται σε έννομη σχέση ιδιωτικού δικαίου, στο πλαίσιο της οποίας τα μέρη αναλαμβάνουν δικαιώματα και υποχρεώσεις σύμφωνα με τους γενικούς όρους της συμβάσεως σταθμεύσεως που προβλέπονται στην απόφαση περί σταθμεύσεως στην πόλη του Zadar, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται οι όροι που αφορούν την υποχρέωση πληρωμής είτε ενός ωριαίου εισιτηρίου είτε ενός ημερησίου εισιτηρίου και την τιμή των εισιτηρίων αυτών. Ελλείψει πληρωμής του ωριαίου εισιτηρίου, λογίζεται ως συναφθείσα σύμβαση η οποία αφορά ημερήσιο εισιτήριο.

68 Εξάλλου, όπως προκύπτει από τις γραπτές απαντήσεις της Κροατικής Κυβερνήσεως στις ερωτήσεις που της απέστειλε το Δικαστήριο, η υποχρέωση, σε περίπτωση μη πληρωμής ημερησίου εισιτηρίου σταθμεύσεως, καταβολής των πραγματικών εξόδων καθώς και των νόμιμων τόκων υπερημερίας στηρίζεται στον κροατικό νόμο περί ενοχών, ο οποίος προβλέπει δικαίωμα πλήρους αποζημιώσεως του δανειστή.

69 Από τα στοιχεία τα οποία περιλαμβάνονται στη δικογραφία που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο προκύπτει επίσης ότι το ημερήσιο εισιτήριο σταθμεύσεως δεν συνιστά κύρωση για οδική παράβαση.

70 Όσον αφορά τη βάση και τον τρόπο ασκήσεως της αγωγής της κύριας δίκης, επισημαίνεται επίσης ότι η Obala επιδιώκει την είσπραξη του τέλους σταθμεύσεως σύμφωνα με τους κανόνες του κοινού δικαίου, δεδομένου ότι κινεί, σύμφωνα με τον νόμο περί αναγκαστικής εκτελέσεως, αρχικώς την ενώπιον συμβολαιογράφου διαδικασία, της οποίας έπεται διαδικασία ενώπιον δικαστηρίου, μετά την άσκηση, από τον καθού η εκτέλεση, ανακοπής κατά της διαταγής εκτελέσεως που έχει εκδώσει ο εν λόγω συμβολαιογράφος.

71 Επιπλέον, όπως και η περίπτωση την οποία αφορούσε η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 9ης Μαρτίου 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), η Obala, χορηγώντας στους ενδιαφερομένους ημερήσιο εισιτήριο σταθμεύσεως, δεν δημιουργεί εκτελεστό τίτλο υπέρ εαυτής, κατά παρέκκλιση από τους κανόνες του κοινού δικαίου, δεδομένου ότι, κατόπιν χορηγήσεως του εισιτηρίου αυτού, η εν λόγω εταιρία είναι απλώς σε θέση να επικαλεσθεί έγγραφο το οποίο αποτελεί πλήρη απόδειξη ικανό να της παράσχει τη δυνατότητα να επισπεύσει διαδικασία σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου περί αναγκαστικής εκτελέσεως ή, ενδεχομένως, σε περίπτωση αμφισβητήσεως, να κινήσει δικαστική διαδικασία.

72 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ούτε η έννομη σχέση μεταξύ των διαδίκων σε δίκη επί αγωγής όπως αυτή της κύριας δίκης ούτε η βάση και ο τρόπος ασκήσεως της αγωγής αυτής μπορούν να θεωρηθούν ενδεικτικά της ασκήσεως προνομιών δημόσιας εξουσίας κατά την έννοια του δικαίου της Ένωσης και, ως εκ τούτου, τέτοιου είδους αγωγή εμπίπτει στην έννοια των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων» κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 και καλύπτεται από το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού.

73 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα προσήκει η απάντηση ότι κατ' ορθήν ερμηνεία του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 εμπίπτει στην έννοια των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων» της διατάξεως αυτής αγωγή για την είσπραξη τέλους το οποίο αφορά ημερήσιο εισιτήριο για τη στάθμευση σε οριοθετημένη θέση σταθμεύσεως επί δημοσίας οδού, ασκηθείσα από εταιρία στην οποία οργανισμός τοπικής αυτοδιοίκησης έχει αναθέσει τη διαχείριση τέτοιων θέσεων σταθμεύσεως.

Επί του έκτου ερωτήματος

74 Με το έκτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινισθεί αν κατ' ορθήν ερμηνεία του άρθρου 24, σημείο 1, του κανονισμού 1215/2012 εμπίπτει στην έννοια των «μισθώσεων ακινήτων» της διατάξεως αυτής αγωγή για την είσπραξη τέλους το οποίο αφορά ημερήσιο εισιτήριο για τη στάθμευση σε οριοθετημένη θέση σταθμεύσεως επί δημοσίας οδού.

75 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το σύστημα των κοινών κανόνων διεθνούς δικαιοδοσίας που θεσπίζονται στο κεφάλαιο II του κανονισμού 1215/2012 στηρίζεται στον γενικό κανόνα του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, κατά τον οποίο τα πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους εντός κράτους μέλους ενάγονται ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους αυτού, ανεξαρτήτως της ιθαγένειάς τους (απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2018, Feniks, C-337/17, EU:C:2018:805, σκέψη 35).

76 Μόνον κατά παρέκκλιση από τον γενικό κανόνα περί διεθνούς δικαιοδοσίας των δικαστηρίων της κατοικίας του εναγομένου προβλέπονται, στο κεφάλαιο II, τμήμα 6, του κανονισμού 1215/2012, ορισμένοι κανόνες περί αποκλειστικής διεθνούς δικαιοδοσίας, μεταξύ των οποίων καταλέγεται ο κανόνας του άρθρου 24, σημείο 1, του ίδιου κανονισμού, το οποίο απονέμει στα δικαστήρια του κράτους μέλους της τοποθεσίας του επίμαχου ακινήτου διεθνή δικαιοδοσία προς εκδίκαση των υποθέσεων μισθώσεων ακινήτων (πρβλ. απόφαση της 10ης Ιουλίου 2019, Reitbauer κ.λπ., C-722/17, EU:C:2019:577, σκέψη 38). Οι διατάξεις του άρθρου 24, σημείο 1, του εν λόγω κανονισμού, δεδομένου ότι εισάγουν εξαίρεση, δεν πρέπει να ερμηνεύονται ευρύτερα απ' ό,τι απαιτεί ο σκοπός τους (πρβλ. απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2016, Schmidt, C-417/15, EU:C:2016:881, σκέψη 28 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

77 Όσον αφορά τον σκοπό που επιδιώκεται με τις προμνησθείσες διατάξεις, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, ο βασικός λόγος για την αναγνώριση αποκλειστικής δικαιοδοσίας στα δικαστήρια του κράτους μέλους της τοποθεσίας του ακινήτου είναι το γεγονός ότι το δικαστήριο της τοποθεσίας του ακινήτου είναι σε θέση, περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο, λόγω της τοπικής εγγύτητας, να έχει καλή γνώση των πραγματικών καταστάσεων και να εφαρμόζει τους κανόνες και τα συναλλακτικά ήθη που είναι, κατά κανόνα, οι κανόνες και τα συναλλακτικά ήθη του κράτους της τοποθεσίας του ακινήτου (πρβλ. απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2016, Schmidt, C-417/15, EU:C:2016:881, σκέψη 29 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

78 Όσον αφορά ειδικότερα τις μισθώσεις ακινήτων, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αποκλειστική αυτή δικαιοδοσία δικαιολογείται από τον περίπλοκο χαρακτήρα της σχέσεως ιδιοκτήτη-μισθωτή, η οποία περιλαμβάνει σειρά δικαιωμάτων και υποχρεώσεων, πέραν εκείνης που αφορά το μίσθωμα. Η σχέση αυτή διέπεται από ειδικές διατάξεις, ορισμένες εκ των οποίων είναι αναγκαστικού δικαίου, του κράτους της τοποθεσίας του ακινήτου που αποτελεί το αντικείμενο της μισθώσεως, όπως αυτές που καθορίζουν ποιος φέρει την ευθύνη της συντηρήσεως του ακινήτου και της πληρωμής του φόρου ακινήτου, αυτές που διέπουν τα καθήκοντα του κατόχου του ακινήτου έναντι των γειτόνων, καθώς και αυτές που ελέγχουν ή περιορίζουν το δικαίωμα του ιδιοκτήτη να λάβει εκ νέου την κατοχή του ακινήτου κατά τη λήξη της μισθώσεως (διάταξη της 15ης Μαΐου 2019, MC, C-827/18, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2019:416, σκέψη 27 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

79 Εν προκειμένω, όμως, όπως προκύπτει από την απόφαση περί παραπομπής, η αγωγή της κύριας δίκης δεν αφορά τους όρους χρήσεως ενός ακινήτου, αλλά την είσπραξη τέλους που προκύπτει από τη στάθμευση σε οριοθετημένη θέση σταθμεύσεως επί δημοσίας οδού. Ανεξαρτήτως του χαρακτηρισμού της έννομης σχέσεως που δημιουργείται κατ' αυτόν τον τρόπο στο εθνικό δίκαιο, μια τέτοια αγωγή, λαμβανομένων υπόψη του αντικειμένου της και της εκτάσεως των εξακριβώσεων στις οποίες θα προβεί το εθνικό δικαστήριο, δεν εμπίπτει στον κανόνα περί αποκλειστικής διεθνούς δικαιοδοσίας του άρθρου 24, σημείο 1, του κανονισμού 1215/2012.

80 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, στο έκτο προδικαστικό ερώτημα προσήκει η απάντηση ότι κατ' ορθήν ερμηνεία του άρθρου 24, σημείο 1, του κανονισμού 1215/2012 δεν εμπίπτει στην έννοια των «μισθώσεων ακινήτων» της διατάξεως αυτής αγωγή για την είσπραξη τέλους το οποίο αφορά ημερήσιο εισιτήριο για τη στάθμευση σε οριοθετημένη θέση σταθμεύσεως επί δημοσίας οδού.

Επί του πέμπτου και του εβδόμου ερωτήματος

81 Με το πέμπτο και το έβδομο προδικαστικό ερώτημα, τα οποία πρέπει να εξετασθούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινισθεί, κατ' αρχάς, αν κατ' ορθήν ερμηνεία του άρθρου 7, σημείο 1, του κανονισμού 1215/2012 εμπίπτει στις «διαφορές εκ συμβάσεως», κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, αγωγή για την είσπραξη τέλους το οποίο αφορά ημερήσιο εισιτήριο για τη στάθμευση σε οριοθετημένη θέση σταθμεύσεως επί δημοσίας οδού, εν συνεχεία δε, αν, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, η συναφθείσα υπό τοιαύτες συνθήκες σύμβαση σταθμεύσεως συνιστά σύμβαση παροχής υπηρεσιών, κατά την έννοια του άρθρου 7, σημείο 1, στοιχείο β', δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού αυτού και, τέλος, αν, σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως, μια τέτοια αγωγή εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανόνα της ειδικής δωσιδικίας σε ενοχές εξ αδικοπραξίας ή οιονεί αδικοπραξίας του άρθρου 7, σημείο 2, του εν λόγω κανονισμού.

82 Όσον αφορά, εν πρώτοις, τη συμβατική ή αδικοπρακτική φύση της κρινόμενης στην κύρια δίκη αγωγής, υπενθυμίζεται ότι οι όροι «διαφορές εκ συμβάσεως» και «ενοχές εξ αδικοπραξίας ή οιονεί αδικοπραξίας», κατά την έννοια, αντιστοίχως, του σημείου 1 και του σημείου 2 του άρθρου 7 του κανονισμού 1215/2012, πρέπει να ερμηνεύονται αυτοτελώς, με γνώμονα κυρίως το σύστημα και τους σκοπούς του κανονισμού αυτού, προς διασφάλιση της ομοιόμορφης εφαρμογής του σε όλα τα κράτη μέλη. Ως εκ τούτου, οι έννοιες αυτές δεν πρέπει να ερμηνεύονται υπό την έννοια ότι παραπέμπουν στον χαρακτηρισμό της επίμαχης ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου έννομης σχέσεως κατά το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο (πρβλ. απόφαση 14ης Ιουλίου 2016, Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, σκέψη 19 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

83 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η έννοια των «ενοχών εξ αδικοπραξίας ή οιονεί αδικοπραξίας» του άρθρου 7, σημείο 2, του κανονισμού 1215/2012, καλύπτει κάθε αγωγή με την οποία ζητείται να διαπιστωθεί η ευθύνη του εναγομένου και η οποία δεν αφορά «διαφορές εκ συμβάσεως», κατά την έννοια του άρθρου 7, σημείο 1, στοιχείο α', του ως άνω κανονισμού, ήτοι δεν στηρίζεται σε έννομη υποχρέωση την οποία έχει αναλάβει ελεύθερα ένα πρόσωπο έναντι άλλου (απόφαση της 24ης Νοεμβρίου 2020, Wikingerhof, C-59/19, EU:C:2020:950, σκέψη 23 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

84 Το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι η δυνατότητα εφαρμογής είτε του άρθρου 7, σημείο 1, είτε του άρθρου 7, σημείο 2, του κανονισμού 1215/2012 εξαρτάται, αφενός, από την επιλογή του ενάγοντος να κάνει ή να μην κάνει χρήση ενός από τους κανόνες αυτούς ειδικής δωσιδικίας και, αφετέρου, από την εξέταση, εκ μέρους του επιληφθέντος δικαστηρίου, των ειδικών προϋποθέσεων των διατάξεων αυτών (απόφαση της 24ης Νοεμβρίου 2020, Wikingerhof, C-59/19, EU:C:2020:950, σκέψη 29).

85 Όταν ο ενάγων επικαλείται έναν από τους ως άνω κανόνες, το επιληφθέν δικαστήριο οφείλει οπωσδήποτε να ελέγξει αν οι αξιώσεις του ενάγοντος είναι, ανεξαρτήτως του χαρακτηρισμού τους κατά το εθνικό δίκαιο, συμβατικής φύσεως ή αν είναι, αντιθέτως, αδικοπρακτικής ή οιονεί αδικοπρακτικής φύσεως, κατά την έννοια του εν λόγω κανονισμού (απόφαση της 24ης Νοεμβρίου 2020, Wikingerhof, C-59/19, EU:C:2020:950, σκέψη 30).

86 Επομένως, πρέπει να εξακριβωθεί ευθύς εξαρχής αν αγωγή για την είσπραξη τέλους το οποίο αφορά ημερήσιο εισιτήριο για τη στάθμευση σε οριοθετημένη θέση σταθμεύσεως επί δημοσίας οδού είναι, ανεξαρτήτως του χαρακτηρισμού της κατά το εθνικό δίκαιο, συμβατικής φύσεως.

87 Επισημαίνεται συναφώς ότι, μολονότι βάσει του άρθρου 7, σημείο 1, του κανονισμού 1215/2012 δεν απαιτείται η σύμβαση να έχει συναφθεί εγγράφως, εντούτοις η διαπίστωση περί υπάρξεως συμβατικής υποχρεώσεως είναι απαραίτητη για να τύχει εφαρμογής η διάταξη αυτή. Πρέπει να διευκρινισθεί ότι μπορεί να γίνει δεκτό ότι μια τέτοια υποχρέωση έχει συνομολογηθεί σιωπηρώς, ιδίως οσάκις τούτο προκύπτει από πράξεις που εκφράζουν άνευ αμφισημίας τη βούληση των μερών (πρβλ. απόφαση 14ης Ιουλίου 2016, Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, σκέψη 24 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

88 Εν προκειμένω, από τα στοιχεία της δικογραφίας που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο προκύπτει ότι οι γενικοί όροι χρήσεως των δημοσίων χώρων σταθμεύσεως, ήτοι, μεταξύ άλλων, ο καθορισμός των θέσεων σταθμεύσεως, τα ωράρια και οι τιμές σταθμεύσεως, περιλαμβανομένης της υποχρεώσεως καταβολής ημερησίου εισιτηρίου σταθμεύσεως, δημοσιεύθηκαν στην απόφαση περί σταθμεύσεως στην πόλη του Zadar. Η στάθμευση σε οριοθετημένη θέση σταθμεύσεως, επί δημοσίας οδού, δημιουργεί έννομη σχέση μεταξύ του διαχειριστή της θέσεως αυτής και του προσώπου που τη χρησιμοποίησε με την πληρωμή ενός ωριαίου ή ημερησίου εισιτηρίου σταθμεύσεως, η φύση του οποίου μπορεί να χαρακτηρισθεί ως συμβατική.

89 Επομένως, η αγωγή για την είσπραξη τέλους το οποίο αφορά ημερήσιο εισιτήριο σταθμεύσεως στηρίζεται σε προβαλλόμενη παράβαση των συμβατικών υποχρεώσεων και εμπίπτει στις «διαφορές εκ συμβάσεως», κατά την έννοια του άρθρου 7, σημείο 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 1215/2012, ως εκ τούτου δε τα κροατικά δικαστήρια μπορούν να αντλήσουν τη διεθνή δικαιοδοσία τους από τη διάταξη αυτή, ανεξαρτήτως της φύσεως της επίμαχης στην κύρια δίκη συμβάσεως σταθμεύσεως.

90 Το επιχείρημα που προέβαλε η Σλοβενική Κυβέρνηση με την απάντησή της στις γραπτές ερωτήσεις του Δικαστηρίου, κατά το οποίο ο καθού η εκτέλεση δεν συναίνεσε ελευθέρως σε ορισμένη υποχρέωση, στο μέτρο που, εν προκειμένω, το επίμαχο στην κύρια δίκη όχημα δεν είχε σταθμευθεί στην επίμαχη θέση από τον ίδιο τον διάδικο, αλλά από τον μισθωτή χρηματοδοτικής μισθώσεως, δεν είναι ικανό να θέσει υπό αμφισβήτηση τη συμβατική βάση της αγωγής της κύριας δίκης. Πράγματι, το επιχείρημα αυτό αφορά την επί της ουσίας εξέταση στην οποία οφείλει να προβεί ένα δικαστήριο αφού αποφανθεί επί της διεθνούς δικαιοδοσίας του.

91 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι δικαστήριο το οποίο έχει επιληφθεί αγωγής που αφορά την εκτέλεση συμβάσεως έχει διεθνή δικαιοδοσία βάσει του άρθρου 7, σημείο 1, του κανονισμού 1215/2012, ακόμη και εάν ο εναγόμενος εγείρει, ως αμυντικό ισχυρισμό, το ανυπόστατο της συμβάσεως αυτής (απόφαση της 4ης Μαρτίου 1982, Effer, 38/81, EU:C:1982:79, σκέψη 8).

92 Όσον αφορά, δεύτερον, τη δυνατότητα χαρακτηρισμού της επίμαχης στην κύρια δίκη συμβάσεως σταθμεύσεως ως συμβάσεως παροχής υπηρεσιών, για τους σκοπούς εφαρμογής του άρθρου 7, σημείο 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 1215/2012, πρέπει να διευκρινισθεί ότι ο χαρακτηρισμός αυτός αποκλείει την εφαρμογή του κανόνα διεθνούς δικαιοδοσίας του άρθρου 7, σημείο 1, στοιχείο α′, του εν λόγω κανονισμού. Πράγματι, λαμβανομένης υπόψη της ιεραρχήσεως μεταξύ των στοιχείων α′ και β′, η οποία καθορίζεται βάσει του στοιχείου γ′ της διατάξεως αυτής, ο κανόνας διεθνούς δικαιοδοσίας που προβλέπεται στο εν λόγω στοιχείο α′ μπορεί να εφαρμοσθεί

μόνον εναλλακτικώς και εφόσον δεν έχουν εφαρμογή οι κανόνες διεθνούς δικαιοδοσίας που προβλέπονται στο ως άνω στοιχείο β′ (απόφαση της 8ης Μαρτίου 2018, Saey Home & Garden, C-64/17, EU:C:2018:173, σκέψη 34 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

93 Η έννοια των «υπηρεσιών» του άρθρου 7, σημείο 1, στοιχείο β′, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1215/2012 προϋποθέτει, τουλάχιστον, ότι το συμβαλλόμενο μέρος που παρέχει τις υπηρεσίες αυτές ασκεί συγκεκριμένη δραστηριότητα έναντι αμοιβής (πρβλ. απόφαση της 8ης Μαρτίου 2018, Saey Home & Garden, C-64/17, EU:C:2018:173, σκέψη 38 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

94 Όσον αφορά το κριτήριο σχετικά με την ύπαρξη δραστηριότητας, αυτό απαιτεί θετικές πράξεις και όχι απλώς παραλείψεις (απόφαση της 8ης Μαρτίου 2018, Saey Home & Garden, C-64/17, EU:C:2018:173, σκέψη 39). Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι σύμβαση με την οποία ο κάτοχος δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας παρέχει έναντι αμοιβής στον αντισυμβαλλόμενό του την άδεια εκμεταλλεύσεως του δικαιώματος αυτού δεν προϋποθέτει τέτοια δραστηριότητα, διότι ο κάτοχος δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας δεν προβαίνει σε παροχή κάποιας υπηρεσίας χορηγώντας την άδεια εκμεταλλεύσεως, αλλά απλώς δεσμεύεται να επιτρέψει στον αντισυμβαλλόμενό του την ελεύθερη εκμετάλλευση του δικαιώματος αυτού (πρβλ. απόφαση της 23ης Απριλίου 2009, Falco Privatstiftung και Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257, σκέψεις 30 και 31).

95 Ωστόσο, εν προκειμένω, από τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο προκύπτει ότι η Obala είναι επιφορτισμένη με τη διαχείριση των δημοσίων χώρων σταθμεύσεως, όπερ προϋποθέτει συγκεκριμένη δραστηριότητα η οποία συνίσταται τουλάχιστον στη διαμόρφωση, την οριοθέτηση και τη σήμανση των θέσεων σταθμεύσεως στις δημόσιες οδούς καθώς και τη διαχείριση της διαδικασίας εισπράξεως των τελών σταθμεύσεως.

96 Όσον αφορά το κριτήριο της αμοιβής που καταβάλλεται ως αντιπαροχή για ορισμένη δραστηριότητα, δεν αμφισβητείται, εν προκειμένω, ότι η πληρωμή ενός ημερησίου εισιτηρίου σταθμεύσεως μπορεί να χαρακτηρισθεί ως αμοιβή.

97 Επομένως, όπως επισήμανε, κατ' ουσίαν, και ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 119 και 120 των προτάσεών του, η επίμαχη στην κύρια δίκη σύμβαση σταθμεύσεως μπορεί να χαρακτηρισθεί ως «σύμβαση παροχής υπηρεσιών», κατά την έννοια του άρθρου 7, σημείο 1, στοιχείο β′, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1215/2012.

98 Επομένως, στο πέμπτο και στο έβδομο προδικαστικό ερώτημα προσήκει η απάντηση ότι κατ' ορθήν ερμηνεία του άρθρου 7, σημείο 1, του κανονισμού 1215/2012, αφενός, εμπίπτει στις «διαφορές εκ συμβάσεως», κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, αγωγή για την είσπραξη τέλους το οποίο απορρέει από σύμβαση με αντικείμενο τη στάθμευση σε μία από τις οριοθετημένες θέσεις σταθμεύσεως επί δημοσίας οδού τις οποίες οργανώνει και διαχειρίζεται εξουσιοδοτημένη προς τούτο εταιρία και, αφετέρου, η σύμβαση αυτή συνιστά σύμβαση παροχής υπηρεσιών, κατά την έννοια του άρθρου 7, σημείο 1, στοιχείο β′, δεύτερη περίπτωση, του ως άνω κανονισμού.

Επί των δικαστικών εξόδων

99 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφαίνεται:

1) **Κατ' ορθήν ερμηνεία του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, εμπίπτει στην έννοια των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων» της διατάξεως αυτής αγωγή για την είσπραξη τέλους το οποίο αφορά ημερήσιο εισιτήριο για τη στάθμευση σε οριοθετημένη θέση σταθμεύσεως επί δημοσίας οδού, ασκηθείσα από εταιρία στην οποία οργανισμός τοπικής αυτοδιοίκησης έχει αναθέσει τη διαχείριση τέτοιων θέσεων σταθμεύσεως.**

2) **Κατ' ορθήν ερμηνεία του άρθρου 24, σημείο 1, του κανονισμού 1215/2012 δεν εμπίπτει στην έννοια των «μισθώσεων ακινήτων» της διατάξεως αυτής αγωγή για την είσπραξη τέλους το οποίο αφορά ημερήσιο εισιτήριο για τη στάθμευση σε οριοθετημένη θέση σταθμεύσεως επί δημοσίας οδού.**

3) **Κατ' ορθήν ερμηνεία του άρθρου 7, σημείο 1, του κανονισμού 1215/2012, αφενός, εμπίπτει στις «διαφορές εκ συμβάσεως», κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, αγωγή για την είσπραξη τέλους το οποίο απορρέει από σύμβαση με αντικείμενο τη στάθμευση σε μία από τις οριοθετημένες θέσεις σταθμεύσεως επί δημοσίας οδού τις οποίες οργανώνει και διαχειρίζεται εξουσιοδοτημένη προς τούτο εταιρία και, αφετέρου, η σύμβαση αυτή συνιστά σύμβαση παροχής υπηρεσιών, κατά την έννοια του άρθρου 7, σημείο 1, στοιχείο β', δεύτερη περίπτωση, του ως άνω κανονισμού.**

(υπογραφές)